

بررسی تعیین مناسب‌ترین تراکم کاشت ریزغده‌های چهار رقم سیب

زمینی در شرایط مزرعه

حسن‌آبادی، حسن، احمد مرتضوی بک و هرمز سلطانی

۱ مؤسسه تحقیقات اصلاح و تهیه نهال و بذر کرج ۲ مرکز تحقیقات کشاورزی اصفهان ۳،

مرکز تحقیقات کشاورزی همدان

به طور کلی یک برنامه تولید بذر از تولید گیاهان مادری عاری از بیماری شروع شده و سایر طبقات بذری نظیر بذور پیش پایه، بذور پایه و بذور گواهی شده به ترتیب سایر اجزای برنامه تولید بذر را تشکیل می‌دهند. با توجه به گرانی و کوچک بودن اندازه مینی‌تیوبرها که

جزء طبقه پیش پایه محسوب می‌شوند تعیین تراکم مناسب کاشت آنها اهمیت ویژه‌ای در اقتصادی نمودن برنامه تولید بذر دارد.

در سال ۱۳۸۱ تعداد ۱۶ هزار مینی‌تیوبر از چهار رقم سیب‌زمینی (کنک، رنجر راست، آتلانتیک، شیپودی) در دو منطقه همدان و اصفهان در سه تراکم 20×70 ، 25×70 ، 10×70 سانتی‌متر مورد بررسی قرار گرفتند. پس از برداشت غده‌های تولید شده بر حسب اندازه به سه گروه $28 \text{ mm} <$ ، $28-70 \text{ mm}$ ، $70 \text{ mm} >$ تقسیم شدند. بالاترین میزان عملکرد در اندازه بذری برای هر چهار رقم در تکرار 10×70 سانتی‌متر به دست آمد.

عملکرد اندازه بذری ارقام کنک، شیپودی، رنجر راست و آتلانتیک در تراکم مذکور به ترتیب $2/27$ ، $2/22$ و $4/21$ تن در هکتار بود. همچنین بالاترین عملکرد کل نیز در تراکم 70×10 سانتی‌متر به دست آمد که به ترتیب $52/29$ ، $5/28$ و $6/36$ تن در هکتار بود. با این حال احتساب درآمدها/ هزینه برای تراکم‌های مختلف نشان داد که بیشترین درآمد خالص برای تولید بذر در اندازه استاندارد در تراکم 70×25 سانتی‌متر حاصل می‌گردد. در این تراکم میزان تولید در اندازه بذری برای ارقام کنک، شیپودی، رنجر راست و آتلانتیک به ترتیب $6/19$ ، $5/23$ و $4/21$ تن در هکتار بود.